

[Arbejdsministeren]

læg. Læs det igennem en gang til og se så, hvordan der linje for linje er tale om insinuation efter insinuation om, at de mennesker, der er arbejdsløse, i virkeligheden ikke vil arbejde!

Socialdemokratiet har en helt, helt anden opfattelse, regeringen har en helt, helt anden opfattelse, og folketingets øvrige partier har en helt, helt anden opfattelse. Vi mener, det rigtige er at sætte folk i gang med normalt, ordentligt arbejde på normale ansættelses- og lønvilkår. Det klares ikke gennem dette forslag, som jeg tror andre end fremskridtspartiet har svært ved at tage helt alvorligt.

Tredje næstformand (Mette Madsen):

Jeg må også gøre arbejdsministeren opmærksom på forretningsordenens § 26.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Det, der altså er resultatet i praksis, i det virkelige liv, af det, som arbejdsministeren kalder socialdemokratiets menneskesyn, er, at vi får 10.000, 20.000, 30.000 flere arbejdsløse for hver evig eneste år, der går. Selv kalder jeg ikke Danmarks Statistik til sandhedsvidne, men det ved jeg i hvert tilfælde ministeren gør, og den viser, at vi har stigende arbejdsløshed i dette land. Det er vort menneskesyn, at når vi har det, skal vi skaffe de pågældende mennesker en meningsfuld tilværelse ved, at de kan komme ud at arbejde, og det er det, dette forslag går ud på. Så kan ministeren nok så mange gange tale om en folkevogn, men når problemet er, at man skal have folk på arbejde, og de rammer, man har i folkevognen er for små, så må man gøre rammerne større, og det er det, dette forslag gør, sådan at man kan få plads til disse fem elefanter og ikke skal slå dem ihjel.

Når ministeren spørger, hvor de skal arbejde henne, vil jeg bare bede ministeren om nu at bruge weekenden til noget fornuftigt: i stedet for at læse sine egne forslag skal han bare læse s. 10-12 i dette forslag. Der vil han se, at der bl. a. med seks socialdemokratiske folketingsmedlemmer som kilde angives et væld af forskellige felter, altså at der virkelig er områder, hvor man kan komme i gang med at arbejde. Der er jo ikke tale om, at alle 500.000, 600.000, eller hvor mange vi nu

taler om, skal stille op på én lang linje. Der skal komme syv det ene sted, 11 det andet sted, 14 det tredje sted og måske til en strandrensning i maj måned 80 eller 90, hvis det er specielt på de kanter deroppe i Nordjylland, som man var inde på. Men når grundloven siger, at vi skal skaffe arbejde til alle, så skal vi tage det højtideligt, så skal vi skaffe arbejde til alle, og så skal vi ikke tage disse gustne forbehold, som ministeren tager, og som altså har ført ud i, at der i hans ministertid er kommet vel rundt regnet tre gange så mange arbejdsløse, som der var i dette land, dengang hr. Svend Auken blev udnævnt til minister. Det er noget, som vi må tage hensyn til: vi må tage bestik af, hvordan udviklingen har været.

Derfor er det sørgeligt, at ministeren af rent partitaktiske grunde – og andet kan jeg ikke opfatte det som – går imod forslaget. Det, der er tale om at få gennemført, er jo bare det, som statsministeren har sagt så mange gange, men som hans arbejdsminister ikke har evnet at sætte på tryk. Så kommer der andre og hjælper ham og siger: her opfylder vi, hvad statsministeren har sagt så mange gange, og så er det brødrid fra arbejdsministerens side, når han vender sig imod forslaget.

Poulsgaard (FP):

Jo, hr. minister, jeg er bekymret, jeg er meget bekymret. Jeg har tre børn, og jeg ville faktisk gerne have, at de skulle vokse op i en velfærdsstat, som jeg har fået lov til at vokse op i. Men jeg kan se, at det ikke går mere med den linje, der er lagt, og derfor fremsætter vi dette forslag til at hjælpe væk fra den linje. Det er ikke et forslag om at angribe de arbejdsløse, men må vi andre også være her? Jeg spørger bare: må vi være her, eller må vi ikke være her? For vi skulle skydes, fik vi at høre af hr. Waldorff. Det er til at forstå, sådan noget. Men når en ung mand fortæller mig, at han ønsker at blive arbejdsløs, skal jeg så ikke have lov til at citere den unge mand? Når socialforskningsinstituttet kan oplyse os om, at ca. en fjerdedel af de arbejdsløse faktisk er godt tilfreds med, at de er arbejdsløse, må jeg så ikke sige det? Jeg må altså ikke, hvis det er arbejdsministeren, der skal bestemme.